

az idejüket, hogy eltűnt egyháztagokat kutassanak fel az internet, a közösségi média és más modern kommunikációs csatorna segítségével. Az egyháztagok az egyház által biztosított robogókon juttatták el a segítséget azokra a területekre, melyeket autóval nehéz volt megközelíteni. Jelenleg is folyik a higiéniai és tisztítószer-csomagok összeállítása Tokió, Nagoya és Osaka több cövekében. Eddig több mint 40 ezer órányi szolgálatot ajánlott fel több mint 4000 önkéntesünk. Japán és más olyan területek, ahol erre szükség van, továbbra is számíthatnak a segítségünkre.

Drága fivéreim és nőtestvéreim, köszönöm a hiteteket és az evangélium iránti elkötelezettségeteket, azt a szeretetet és gondoskodást, melyet egymásnak nyújtotok, valamint azt a szolgálatot, melyet a saját egyházközségeitekben, gyülekezeteitekben, cövekekben és kerületekben végeztek! Köszönöm azt is, hogy hithűen fizetitek a tizedeteket és a felajánlásaitokat, valamint egyéb nagylelkű adományaitokat az egyház alapjaiba.

2010. év végéig 52 225 misszionárius szolgált világszerte, 340 különböző misszióban. A misszionáriusi munka a királyságot fenntartó életerő. Hadd ösztönözzelek benneteket, hogy amennyiben képesek vagytok rá, tegyetek felajánlásokat az egyház általános misszionáriusi alapjába.

Nos, kedves testvéreim, nagyon izgatottan várjuk az üzeneteket, melyeket ma és holnap hallani fogunk. Az előadók, miközben a beszédeikre készültek, a mennyek segítségére és útmutatására törekedtek. Azért imádkozom, hogy eltöltsön, felemeljen és inspiráljon bennünket az Úr Lelke, miközben őket hallgatjuk, és tanulunk tőlük. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Írta: L. Tom Perry elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A sabbat és az úrvacsora

Töltse el családokat a szeretet, amint egész nap tiszteletben tartjátok a sabbat napját, és egész héten megtapasztaljátok annak lelki áldásait.

Testvéreim szerte a világon, ma reggel azért jöttünk ide, hogy halljuk a próféta hangját. Tanúbizonyosságot teszek arról, hogy az imént Isten ma élő prófétájának a hangját hallottuk, Thomas S. Monson elnökét. Mily áldottak vagyunk, hogy tanít minket és példát mutat nekünk!

Idén mindannyiunknak lehetősége nyílik az újszövetségi próféták szavainak tanulmányozására a vasárnapi iskolán. Míg az Ószövetségben prófétákról és egy bizonyos népcsoportról tanultunk, az Újszövetség az egyetlen olyan Ember életére és hatására összpontosít, aki kettős, mennyei és földi állampolgársággal jött a halandóságba – Szabadítónkra és Megváltónkra, Jézus Krisztusra.

Ma annyira ellepik a világot az emberi tanok, hogy könnyű elfeledni a Szabadító életének és elrendelt szolgálatának oly fontos beszámolóját, az Újszövetséget, és már nem hinni benne. Ez a szent könyv a szentírások történetének éppúgy központi eleme, ahogyan maga a Szabadító is központi helyen áll az életünkben. El kell köteleznünk magunkat a tanulmányozása mellett, és becsben kell tartanunk!

Számos felbecsülhetetlen értékű bölcsesség nyerhető az Újszövetség tanulmányozásából. Mindig szívesen olvasom Pál történeteit utazásairól és a Szabadító egyházának megszervezéséről, különösen Timótheusnak szóló tanításait. Pál Timótheusnak szóló írásai negyedik fejezetében az áll: „Ezeket hirdessed és tanítsad... Légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a léleekben, a hitben, a tisztaságban.”¹ Nem is tudok a sabbat nap megtartásánál jobb módot arra, hogy példák legyünk a hívőknek.

Egy nap a világ teremtése óta el van választva a többtől. „És megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelé azt.”² Ezen a napon még Isten is megpihent a munkájában, és gyermekeitől is ugyanezt várja. Izráel gyermekeinek megparancsolta:

„Megemlékezzél a szombatnapról [a sabbat napról], hogy megszenteljed azt.

Hat napon át munkáldkodjál, és végezd minden dolgodat;

De a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek a szombatja...

[...] Azért megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelé azt.”³

A sabbat nap megtartásának mindig magában kell foglalnia a hódolatot. Miután Ádám és Éva a halandóságba lépett, parancsot kaptak, „hogy az Úrnak, az ő Istenüknek hódoljanak, és ajánlják fel nyájaik zsengejét felajánlásként az Úrnak... az Atya Egyszülöttje áldozatának”⁴ hasonlatosságára. Az állatáldozatok arra emlékeztették Ádám utódait, hogy egy napon Isten Báránya, Jézus Krisztus áldozza majd fel értünk az életét.

A Szabadító életében többször is szólt erről az áldozatról.⁵ A keresztre feszítése előtti estén szavai kezdtek beteljesedni. Tanítványait maga köré gyűjtötte a felső szobában, távol a világ zavaró hatásaitól, és bevezette az úrvacsora szertartását.

„Mikor pedig evének, vevé Jézus a kenyeret és hálákat adván, megtöré és adá a tanítványoknak, és monda: Vegyétek, egyétek; ez az én testem.

És vevén a poharat és hálákat adván, adá azoknak, ezt mondván: Igyatok ebből mindnyájan;

mert ez az én vérem, az új szövetségnek vére, a mely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára.”⁶

Ettől kezdve a Szabadító engesztelése lett a nagy és utolsó áldozat. Amikor feltámadása után megjelent az amerikai földrészen, tanítványaira ruházta a papságát és bevezette az úrvacsorát, mondván:

„És legyetek mindig azon, hogy ezt megtegyétek, éppen úgy..., ahogyan megtörtem és megáldottam a kenyeret, és nektek adtam azt.

[...] És ez bizonyosság lesz az Atyának arról, hogy mindig emlékeztek rám. És ha mindig emlékeztek rám, akkor Lelkem veletek lesz.”⁷

Figyelemre méltó, hogy a sabbat napi hódolat ezen elemét és az úrvacsorát más-más formában bár, de még a hitehagyás sötét időszakában is végig megtartották.

Az evangélium visszaállításakor három olyan apostol jelent meg Joseph Smithnek és Oliver Cowderynek, akiknek először a Szabadító adott az úrvacsorából: Péter, Jakab és János. Irányításuk alatt sor került az ahhoz szükséges papsági felhatalmazás visszaállítására, hogy az egyház tagjai szolgáljanak az úrvacsorával.⁸

Ez a papsági felhatalmazás, amelyet a Szabadító ruházott prófétáira és apostolaira, majd ők mireánk, ma

is itt van a földön. A parancsolatok lelkiismeretes betartásával és az evangéliumi normák szerinti étellel a fiatal papságviselők szerte a világon érdemessé teszik magukat a papsági hatalom gyakorlására. Ha ezeknek a fiatal férfiaknak lelkileg tiszta marad a kezük és a szívük, akkor a Szabadító módján készítik elő és áldják meg az úrvacsorát – oly módon, amit saját maga határozott meg kétezer évvel ezelőtt.

A sabbat nap megtartásának közép-pontjában az úrvacsoravétel áll. A Tan és a szövetségekben azt parancsolja nekünk az Úr:

„És hogy még teljesebb mértékben megtarthatd magad szeplőtlennek a világtól, menj el az imádság házába, és ajánld fel szentségeidet az én szent napomon;

Mert bizony, ez a nap jelöltetett ki számodra, hogy megpihenj munkáidtól, és odaadásodat leródd a Magasságosnak; [...]

És ezen a napon semmi más dolgot ne tegyél...”⁹

Ha belegondolunk, milyen szerepet játszik életünkben a sabbat és az úrvacsora, kitűnik három olyan dolog, amit az Úr elvár tőlünk: először is, tartsuk meg magunkat szeplőtlennek

a világtól; Másodszor, menjünk el az imádság házába és ajánljuk fel szentségeinket; harmadszor pedig, pihenjünk meg a munkáinktól.

Pompás dolog kereszténynek lenni, Krisztus igaz követőjeként élni! Azt mondta rólunk: „Nem e világból valók, a mint hogy én sem e világból vagyok.”¹⁰ Ahhoz, hogy megtartsuk magunkat szeplőtlennek a világtól, elvárja tőlünk, hogy kerüljük a sabbat napon az üzleti világ zavaró hatásait és a szórakozóhelyeket.

Szerintem azt is szeretné, ha alkalomhoz illően öltöznénk. Fiataljaink talán azt gondolják, hogy a „vasárnapi szép ruha”, az „ünneplő” már kiment a divatból. De tudjuk, hogy ha a vasárnapi ruházat a mindennapi öltözet szintjére süllyed, akkor a viselkedés

is követi azt. Természetesen nem kell gyermekeinknek naplementéig szép vasárnapi ruhát viselniük. Ennek ellenére azzal, hogy milyen ruha viselésére biztatjuk őket és milyen tevékenységeket tervezünk, segítünk nekik felkészülni az úrvacsorára, majd pedig arra, hogy egész nap élvezhessék annak áldásait.

Mit jelent felajánlani szentségeinket az Úrnak? Tudjuk, hogy mindannyian követünk el hibákat. Mennyei Atyánknak és azoknak, akiket esetleg megbántottunk, be kell ismernünk a bűneinket és a hibáinkat, és el kell hagynunk azokat. A sabbat értékes lehetőséget kínál, hogy e dolgokat – szentségeinket – felajánljuk az Úrnak. Szavait idézve: „Emlékezz rá, hogy ezen, az Úr napján, ajánld fel felajánlásaidat és szentségeidet a Magasságosnak, beismerve bűneidet a testvéreidnek, és az Úr előtt.”¹¹

Melvin J. Ballard elder azt mondta: „Szeretnénk, ha minden utolsó napi szent eljönne az úrvacsora asztalához, mert az önvizsgálat helye ez, ahol megtanulhatunk igazítani az útirányon, megtanulhatjuk helyrehozni az életünket, valamint összhangba hozni magunkat az egyház tanításaival és a testvéreinkkel.”¹²

Amikor érdemesen veszünk az úrvacsorából, tanúbizonyságot teszünk róla, hogy készen állunk magunkra venni a Szabadító nevét, betartani a parancsolatait, és mindig emlékezni Órá, hogy Lelke velünk lehessen. Ily módon megújítjuk a kereszteselési szövetségünket. Az Úr azt ígerte tanítványainak: „...amikor csak ezt teszitek, emlékezni fogtok erre az órára, hogy veletek voltam.”¹³

Időnként csak azt értjük munkánkból való megpihenésen, hogy nem indítjuk be a mezőn a bálázó gépet, és kirakjuk a boltunk ajtajára a „zárva” feliratot. A mai világban azonban

munkáink életünk mindennapos tevékenységeit is magukba foglalják. Ide tartozhatnak az otthon végzett üzleti tevékenységek, a sportversenyek és egyéb olyan elfoglaltságok, amelyek elvonnak minket a sabbat napi hódolattól és mások szolgálatának lehetőségétől.

„Ne úzz tréfát szent dolgokból!”¹⁴, nyilatkoztatta ki az Úr az utolsó napi szenteknek, mintha arra emlékeztetne minket, amit a tanítványainak mondott: „A szombat lón az emberért, nem az ember a szombatért.”¹⁵

Testvéreim, az utolsó napokban az ellenség győzedelmeskedik, ha engedünk a Szabadító iránti elkötelezettségünkéből, figyelmen kívül hagyjuk az Újszövetségben és más szentírásokban leírt tanításait, és nem követjük Őt. Szülők, most van itt az ideje annak, hogy gyermekeinket arra tanítsuk, legyenek példái a hívóknak azáltal, hogy részt vesznek az úrvacsorai gyűlésen! Segítsetek nekik, hogy mire elérkezik a vasárnap reggel, legyenek kipihentek, viseljenek alkalomhoz illő öltözetet, és álljanak készen lelkileg az úrvacsoravételre, hogy övék lehessen a Szentlélek világosságot adó, felemelő és nemessé tevő hatalma! Töltse el családokat a szeretet, amint egész nap tiszteletben tartjátok a sabbat napját, és egész héten megtapasztaljátok annak lelki áldásait. Hívjátok gyermekeiteket, hogy a sabbat nap megszentelése által keljenek fel és ragyogjanak, hogy világosságuk „zászló lehessen a nemzetek számára”¹⁶.

Telnek-múlnak az évek, de én még mindig fel tudom idézni fiatalságom sabbat napjait. Emlékszem arra a napra, amikor diakónusként először osztottam az úrvacsorát, és a kis üveg-pohárkákra, amelyeket egyházközségünk tagjainak nyújtottam át. Néhány évvel ezelőtt felújították szülővárosom egyik kápolnáját, és előkerült a szószékből egy lezárt rekesz. Amikor

kinyitották, találtak néhány ilyen, évekkal azelőttől ott maradt kis üveg-pohárkát. Emléktárgyként megkaptam az egyiket.

Egy zöld katonaládára is emlékszem, melyet a tengerészgyalogságnál hordoztunk magunkkal. A katonalá-dában fatálca és úrvacsorai poharak voltak, hogy a harcban, a háború árnyékában is megáldhasson minket az Úr vacsorájának békessége és reménysége.

Amikor eszembe jutnak ifjúsá-gomból ezek az úrvacsorai poharak – az egyik gyermekkorom otthoná-nak védett völgyéből, a másik pedig több ezer kilométerre a Csendes-óceánról – hála tölt el azért, hogy a világ Szabadítója hajlandó volt kiinni értem a „keserű poharat”¹⁷. És mert ezt tette, a zsoltáríróval együtt mondhatom, hogy „scordultig van a poharam”¹⁸ az Ő végtelen és örök engesztelésének áldásaival.

Ezen a sabbat előtti napon, amikor elkezdjük ezt a nagyszerű konferenciát, emlékezzünk rá, milyen áldások és lehetőségek várnak ránk, amikor hente elmegyünk egyházközségeinkbe

Ukrajna, Kijev

és gyülekezeteinkbe az úrvacsorai gyűlésre. Készüljünk fel és viselkedjünk úgy a Sabbat napján, hogy lehívjuk magunkra és családjainkra a megígért áldásokat! Különleges tanúbizonyságomat teszem, hogy ezen élet legnagyobb örömei a Szabadító követésében rejlenek. Tartsuk be parancsolatait azáltal, hogy megszenteljük az Ő napját, ezért imádkozom, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. 1 Timótheus 4:11–12.
2. 1 Mózes 2:3.
3. 2 Mózes 20:8–11.
4. Mózes 5:5, 7.
5. Lásd például Márk 10:32–34; János 2:19; 10:17; 12:32.
6. Máté 26:26–28.
7. 3 Nefi 18:6–7.
8. Lásd Joseph Smith története 1:68–69, 72; lásd még Tan és a szövetségek 27:12–13.
9. Tan és a szövetségek 59:9–10, 13.
10. János 17:16
11. Tan és a szövetségek 59:12.
12. Bryant S. Hinckley, *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard* (1949), 150.
13. Joseph Smith fordítás: Márk 14:21.
14. Tan és a szövetségek 6:12.
15. Márk 2:27.
16. Tan és a szövetségek 115:5.
17. 3 Nefi 11:11.
18. Zsoltárok 23:5.